

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ἀριστείδης Οἰκονόμος.

Ἐάν θεωρήσωμεν τὸν πρῶτον εἰσαγγελέα Ἐφεσίων ὡς ὑπαύγασμα τῆς μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν γενεᾶς, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἱστορίας ἡμῶν μῆτε ἐπὶ εὐμαθείᾳ διακρίνεται, μῆτε ἐπὶ βαθύτητι κρίσεως καὶ φρονήματος. Ἰσως ἀπορήσῃ καὶ ὁ ἴδιος πῶς γίνεται ὁ παρὼν λόγος περὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ πολὺ πρότερον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ θὰ ἀπόρησε πῶς κατωρθώθη, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, νὰ ἀποπληγῇ ἡ κοινὴ γνώμη περὶ τῆς ἀξίας του καὶ νὰ πιστευθῇ ὅτι ἔχει πολιτικά τινα προσόντα. Τὸν Ἀριστείδην ὠρέθησαν τὰ μέγιστα ἡ κατὰ τῶν πολιτικῶν ἐν γένει ἀνδρῶν κατακραυγὴ τοῦ ἔθνους. Ὡθούμενος ὑπὸ ἐμφύτου καὶ ὑπόουλου φιλοδοξίας, ἐνόμισεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἀρνήται τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἑαυτοῦ· ἀλλ' ὅταν εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς Βουλῆς καὶ ἔσχε πλήρη τὴν ἐλευθερίαν του, ἀπεδείχθη ὁ μετριώτερος πάντων τῶν ἀπ' αἰώνων ὀνειρευθέντων πρωθυπουργία. Καὶ περὶ πρὸ δεκάδων ἑνιαυτῶν συνεισθεμένος εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος ἀπαγγελίαν, ὅχι μόνον οὐδὲν ζήτημα πραγματικὸν διεπραγματεύθη ἐπιτυχῶς, ἀλλ' ἀπεκάλυψεν εἰς τὸ ἐκπεπληγμένον κοινὸν τοσαύτην πεζότητα περὶ τὰ πολιτικὰ ἰδίως ζητήματα, ὥστε πλέον ἢ ἅπαξ ἔμεινεν ἐννεὸς ἐπὶ τοῦ βήματος, μὴ γνωρίζων πῶς νὰ καταστρέψῃ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον αὐτόχρημα ἐξόντωσεν ἐν ὅσῳ ἐλάλει. Ἀλλως τε τὰ ρητορικά του χαρίσματα εἶναι ἐλάχιστα. Ἐνεκα τοῦ σμικροτάτου αὐτοῦ σώματος καὶ ἀν τὴν σάλπιγγα τῆς συντελείας ἐκράτει εἰς τὰ χεῖλη, οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν· διότι καὶ ἡ ψυχὴ του εἶναι μικρὰ καὶ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος, ὁ δὲ λόγος του οὐδεμίαν κέκτηται πάθους χροιά. Τοῦναντίον διατηρεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος ὅλην τὴν προφανεστάτην ἐκείνην πανουργίαν τοῦ βλέμματος, ἥτις τὴν ἀντιπάθειαν μᾶλλον καὶ τὴν περιφρόνησιν προκαλεῖ ἢ τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ προσπαθεῖ μὲν διὰ τινῶν ἐπιτετηδευμένων εὐφυολογιῶν νὰ καλλύνη τὴν ψυχρὰν μονοτονίαν τοῦ λόγου του, ἀλλὰ φεῖ! καὶ αὐταὶ αἱ εὐφυολογίαι του ἔχουσιν ὕψος διηγηματικὸν καὶ μαλακτικόν, καλαὶ μὲν ὅταν ἐξέρχωνται ἐκ τοῦ στόματος γραφὸς παρὰ τῇ ἐστία καθήμενης, ἀνεπιτήδεια ὅμως καὶ οἰκτραὶ ὅταν προέρχωνται ἀπὸ βουλευτικοῦ βήματος.

Ἀλλὰ τὸν Οἰκονόμον σπουδάζει τις τελειότερον ἐν τοῖς ἀρθροῖς τῶν *Νέων Ἰδεῶν*. Οὐδέποτε ἐν τῇ ἐλληνικῇ γλώσσῃ ἐγράφησαν τοιαῦται καὶ τοσαῦται μωρολογίαι ὑπὸ τε πολιτικὴν καὶ φιλολογικὴν ἐποψίν. Ὁ ἀρχισυντάκτης τῶν *Νέων Ἰδεῶν* εἶναι δευτέρα ἐκδοσις Ἐξαρχοπούλου πολιτευτοῦ. Τοσαύτη σύγχυσις, τοσαύτη φαντασιοπληξία, τοσαύτη ἀσυναρτησία, τοσαύτη ἀμάθεια καὶ τοσαύτη ἀγυρτία συγχρόνως δυσκόλως τολμᾷ τις νὰ φαντασθῇ ὅτι συνωστίσθησαν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κεφαλὴν. Ἄνευ ὑπερβολῆς οὐδέποτε ἔγραψε κατὰ συνέχειαν δύο γραμμάς ὅπως οὐν ἀνεκτάς· κατακρεουργεῖ τὴν ἀνθρωπίνην λογικὴν, κατακρεουργεῖ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν μετὰ τοσαύτης θρασύτητος καὶ ἀσπλαγχνίας, ὥστε δευδαίσθητος ἀναγνώστης καὶ ἀκουσίως φαντάζεται ὅτι δὲν ἔχει ἐνώπιόν του ἀνθρώπον σκεπτόμενον, ἀλλὰ τετράποδόν τι, λακτίζον ἀδιακρίτως τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν του. Πάντες οἱ ἀνθρώποι εἶναι λογικώτεροι γράφοντες παρὰ λαλοῦντες· διότι γράφοντες ἔχουσι καιρὸν νὰ σκέπτονται περισσότερον· ἀλλ' εἰς τὸν κ. Οἰκονόμον συμβαίνει ὅλως τοῦναντίον· διότι φαίνεται ὅταν

μὲν λαλῇ ἐνώπιον ἄλλων ἀναχαιτίζεται ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας τοῦ νὰ μὴ φανῇ γελοῖος· ὅταν ὅμως γράφῃ μόνος, ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἡ διάνοιά του ἀποπτύει πάντα χαλινόν· τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἀνθρωπίσκοις οὗτος καὶ τὴν μικροσκοπικὴν δόσιν τοῦ λογικοῦ, ἣν ἔχουσιν ἐνίοτε οἱ λόγοι του, δὲν ἀντλεῖ ἐξ ἑαυτοῦ ἀλλ' ἐκ τῶν ἄλλων. Καὶ μὴ φανῇ τοῦτο παράδοξον· πρὸ πολλοῦ διάσημός τις φρενολόγος παρετήρησεν ὅτι οἱ φρενοβλαβεῖς ὠφελοῦνται σπουδαίως καὶ συνέρχονται βαθμυδὸν εἰς ἑαυτοὺς διὰ τῆς πρὸς λογικοὺς ἀνθρώπους συναναστροφῆς. Ἀλλ' ἡ νόσος τοῦ κ. Οἰκονόμου φθάνει εἰς τὸ διαπασῶν τῆς κωμικότητος, ὅταν ἐνίοτε ἀπτεται ζητημάτων συνταγματικῶν. Ἡ λεπτὴ φύσις τοῦ συνταγματικοῦ μηχανισμοῦ εἶναι ὅ,τι δύναται τις νὰ φαντασθῇ ἐναντιώτερον τῆς διανοίας του. Ἡ διάκρισις τῶν ἐξουσιῶν, τὰ προνόμια τοῦ στέμματος, ἡ πολιτικὴ καὶ νομοθετικὴ ἐξουσία τῆς Βουλῆς, ἡ κυριαρχία τοῦ ἔθνους εἶναι τόσα θηρία τὰ ὁποῖα ἐγκατοικοῦσιν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του, ὀρχούμενα νυχθημερὸν μανιῶδως, καὶ κατατρώγοντα καθ' ἐκάστην μίαν οὐγγίαν ἐκ τοῦ φύσει ὀλίγου καὶ νοσηροῦ αὐτοῦ μυελοῦ.

Ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ προσὸν τοῦ Ἀριστείδου Οἰκονόμου; Ἡ φρασολογία. Ὅταν ἀπεφάσισε νὰ πολιτευθῇ ἵνα ἱκανοποιήτῃ ὑπόουλον φιλοδοξίαν, ἐζήτησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ Δεληγεωργῆ, τοῦ Τρικουπῆ καὶ τοῦ Κουμουνδούρου. Ἀπεφάσισε νὰ ᾔῃαι δηλαδὴ καὶ αὐτὸς φιλελεύθερος, ὅπως κέρδιση τὴν κοινὴν γνώμην. Τί ἐπραξε λοιπὸν; Ἀπεστήθισεν ὅλας τὰς φράσεις τοῦ Δαντὸν καὶ τοῦ Ροβεσπιέρου ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Σίμου μεταφρασθείσης ἱστορίας τοῦ κ. Μινιέ· καὶ ἐπίστευσεν εὐκρινῶς καὶ πιστεύει εἰσέτι, ὅτι μὲ μόνας τὰς φράσεις θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν! Ἀλλ' ἦτο καὶ ἀδύνατον νὰ μελετήσῃ τι βαθύτερον καὶ σπουδαιότερον καὶ ἔθνωφελέστερον. διότι ἡ ἰδιοκρασία τοῦ πνεύματός του εἶναι ἡ ἐπιπολαιότης, ἡ ἀγυρτία καὶ ἡ ἐπίδειξις. Διὰ τοῦτο μέχρι μὲν τῆς εἰς τὴν βουλὴν εἰσόδου του κατωρθοῦ νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἀπλουστεροὺς ὅτι κατὶ τι σκέπτεται· ἀφ' οὗτο ὅμως ἐξελέγη βουλευτῆς, ἀφ' οὗτο εὐρέθη ἀντιμέτωπος τῶν ζητημάτων καὶ ὁ τυφλότερος εἶδε τὴν γυμνότητα τῆς οὐσίας ταύτης. Ἄν δὲ μὴ ἤκαζε, τοσοῦτω φλογερὸν, τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα, ἤθελε καταντῆσαι ὁ Ἀριστείδης ἐντὸς τῆς Βουλῆς· μία τῶν τερπνοτέρων διασκεδάσεων· ἀλλὰ τὸ ζήτημα τὸ ἐξωτερικόν, ὡς πᾶς τις εὐκόλως ἐννοεῖ, εἶναι ἐξ ἐκείνων περὶ οὗ δύναται τις νὰ λαλῇ ἤττον ἀκινδύνως καὶ νὰ δημοκοπῇ ἔσω καὶ μὲ ἐλάχιστα κεφάλαια.

Ἰδίᾳ ὅμως ἡ πολιτεία του ὡς βουλευτοῦ εἶναι ἀξία πάσης μομφῆς. Ἐν πάσαις ταῖς ψηφοφορίαις συνεψήφισε μετὰ τοῦ Κουμουνδούρου, εἴτε ἀντιπολιτευομένου τούτου, εἴτε κυβερνῶντος. Ἐπιδιώκει—διὰ τῶν φράσεων πάντοτε—νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ὡς τίμιον πολιτευτὴν, ἀλλὰ τὴν ψῆφον του χαρίζει εἰς τὸ φαυλότερον τῶν κομμάτων, διότι φαντάζεται ὅτι ἡ ὑψωσις τοῦ κ. Τρικουπῆ εἶναι ταπεινώσεως ἑαυτοῦ. Οὐχ ἤττον ἐν οὐδεμιᾷ ἀγορεύσει του ἐλησμόνησε ὅτι διαφέρει καὶ τοῦ Κουμουνδούρου καὶ τοῦ Τρικουπῆ. Ἡ ἀξίωσις αὐτῆς παιδρύνει καὶ διασκεδάζει πολλούς· ἀλλ' ἡμεῖς εὐρίσκομεν ἐπονείδιστον καὶ κατὰπτυστον τὴν διαγωγὴν ταύτην ὀλίγων τινῶν λεγομένων ἀνεξαρτήτων βουλευτῶν, οἵτινες ἐνίσχυσαν τὸν Κουμουνδούρον χάριν προσωπικῶν μικροφιλοτιμιῶν καὶ ἀντιζηλιῶν, ὅπως περιαγάγῃ οὗτος τὸ ἔθνος εἰς τὴν προδοσίαν. Σήμερον ὁ Οἰκονόμος ἐπιζητεῖ ὑπόουλως νὰ ἐπιρρίψῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος ἐπὶ τὴν βασιλείαν· διότι οὐδὲ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐννοῇ, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς σήμερον καθιδικάζει τὰς τετριμμένας ταύτας δημοκοπίας. Ἐάν δ

Κουμουνδούρος είναι προδότης, μέγα μέρος της προδοσίας πέπτει ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ Οἰκονόμου, τοῦ Μεσσηνέζη καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων βουλευτῶν, οἵτινες κατηνάλωσαν τὰ κεφάλαια τῆς παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ ὑπολήψεως των ὡς ἀνεξαρτήτων, πρὸς ὄφελος καὶ μόνον τοῦ Κουμουνδούρου καὶ πρὸς ὄνειδος καὶ ταπείνωσιν τῆς πατρίδος.

Δός του.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ κ. πρωθυπουργός μας ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν συνείδησίν του. Περὶ δυσμὰς βίου εὐρισκόμενος ἐζήτησε νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τῆς ψυχῆς του. Ἀφοῦ κατησώτευσεν τὸ ἑλληνικὸν χρῆμα, ἐσκέφθη νὰ κερδίσῃ φήμην σωτήρος τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος. Ἀλλὰ ποῦ ἐλησμόνησεν ὅτι ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὸ χρῆμα τὸ λέγει: αἱμά του;

Ἡ Ἐφημερίς ἐπικαλεῖται νὰ τεθοῦν ὅρια εἰς τὸ περὶ ὀρίων ζήτημα. Πόσοι πλὴν τῆς Ἐφημερίδος θὰ νύχοντο νὰ τεθοῦν ὅρια εἰς τὰ περὶ ὀρίων ἄρθρα τοῦ Καμπούρογλου;

Μεταξὺ δύο ἐπιστράτων.

— Ζήτω ὁ πόλεμος!

— Γιούχα ὁ πόλεμος!

Μᾶς φαίνεται ὅτι ὁ κ. Καίσαρς θὰ ἐξῆπτε περισσότερον τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα ἂν ἐπέγραφε τὸ ἐμβλητήριόν του ὅχι Ἡπειρος-Θεσσαλία, ἀλλὰ: Ποῦντα-Θεσσαλία.

Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ «Θεσσαλία» εἰσερχόμεθα εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς καὶ πρὸ τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ κ. Μπούμπουλη:

— Θὰ κάνουν δουλειὰ τὰ κανόνια τοῦ κ. Μπούμπουλη;

— Ἄν πάρουν καθάρισιο!

Τί νὰ καταλαμβάνουν ἄρὰ γε αἱ μελανεῖμονες καὶ μὴ τοιαῦται Κυρίαί αἵτινες ἀκούουν εἰς τὴν ῥωσικὴν Ἐκκλησίαν τὰ εὐαγγέλια ῥωσιστί;

Ὅτι καταλαμβάνομεν ἡμεῖς ὅταν τὰς βλέπωμεν χωρὶς νὰ τὰς ἔχωμεν καταλάβει.

Ἐπιτυχὴς ἦν ἡ παρῳδία τῆς γενομένης κατὰ τοὺς ἐπιταγίους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνθεμπορίας. Ἐξῴθεν καφεΐου κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου νέοι εὐτράπελοι παρέθεσαν τράπεζαν καὶ ἐπ' αὐτῆς δίσκον μετ' ἀνθέων καὶ τινων πενταλέπτων.

Αὐτὸ δὲν τὸ νομίζομεν ἀσέδειαν, ὅταν τὸ παράδειγμα δίδωσιν οἱ κύριοι ἐπιτροποὶ οἰκτείρομεν μόνον τὴν ἐξομοίωσιν τῆς ἐκκλησίας πρὸς καφενεῖον.

Αὐτοὶ οἱ κύριοι οἱ ὑπηρετοῦντες καὶ ὑπηρετούμενοι ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν ταχυδρομεῖον Ἀλεξανδρείας θέλουν ν' ἀποδείξουν ὅτι τὸ καλὸτυχον αὐτὸ ταχυδρομεῖον ἰδρύθη ὡς κατὰστημα βιοποριστικὸν δι' αὐτοὺς, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν πο-

λυάριθμον ἑλληνικὴν ἀποικίαν τῆς Αἰγύπτου; Ἐπανειλημμένα παραστάσεις ἀξιοτίμων ἐκείθεν συμπολιτῶν μας διεκτραγωδοῦσι τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου ἀναξίου ἀκόμη καὶ διοικήσεως Φελλάχων. Αὐτὰ εἶναι προανακρούσματα τὰ ὅποια ἐὰν δὲν φέρουν εἰς θεογνωσίαν τοὺς ἐκεῖ ταχυδρόμους θὰ τὰ παρακολουθήσῃ μεγάλη μουσικὴ συμφωνία ὅπως πρόσωπα, πράγματα, γεγονότα καὶ καταχρήσεις ἔλθωσιν ὅλα εἰς γνῶσιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων, παρ' ἧς καὶ ζητοῦμεν τὴν ἐπανάρθωσιν.

Βρέχει διδάκτορας. Χθὲς ἦτο μόνον φιλοβρόχι, διότι ἀνεκηρύσσεται διδάκτωρ τῆς νομικῆς ὁ φίλος κ. Ἀριστείδης Ρούκας. Τὸν γινώριζετε καὶ σὰς γινώριζει.

Καὶ ἕτερος τῶν καλῶν μας νέων, ὁ Κ. Κολιάτσος, φέρει σήμερον τὸ δίπλωμα διδάκτορος. Ραίνομεν τὸ στάδιόν του μὲ τὰς θερμότερας εὐχάς.

ΤΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΓΙΑΛΟΥΣΗ καὶ Σας

Ἐπανήλθομεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τῆς Θεσσαλίας τοῦ κ. Γιαλούση, πρέπει δὲ νὰ δηλογήσωμεν λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν τὰ ἀτμόπλοια *Γιαλούση καὶ Σας* ἐπελάβοντο τῶν μεγάλων γραμμῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι οἱ πλοῖες των εἶναι κανονικώτατοι, εὐχάριστοι καὶ ἀσφαλέστατοι. Οἱ πλοίαρχοι τῆς Θεσσαλίας ὅτε κ. Κουκουδάκης καὶ ὁ κ. Πρίμας ὄχι μόνον εἰσὶν ἐμπειρότατοι ναυτικοί, ἀλλὰ καὶ κατέχουσιν ὅλην ἐκείνην τὴν κοινωνικὴν ἀδρότητα ἣτις νομίζεται διὰ τοὺς κυβερνήτας τῶν μεγάλων ταχυδρομικῶν πλοίων τῆς Εὐρώπης ὡς ἐν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων προσόντων.

Τὰ ἄλλα δύο τῆς ἑταιρίας ἀτμόπλοια, *Ἡπειρος καὶ Μακεδονία*, ὑπηρετοῦσι κυρίως τὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας. Τὰ ὑποδέχονται δὲ μετ' ἐνθουσιασμοῦ οὐ μόνον οἱ θερμοὶ Ἕλληνες τῶν μερῶν ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ αὐτοί. Τὰ φύσει δειλὰ χαρέμια ἀποφασίζουν νὰ ταξιδεύσουν, μόνον διότι *Ῥωμηοὶ* κυβερνῶσι τὰ πλοῖα αὐτά. Ἡκούσαμεν Ἕλληνα Ἀνατολίτην ἐπιβαίνοντα τῆς «Θεσσαλίας» ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως δι' Ἀττάλειαν μέσον Πειραιῶς ὅτι καὶ δύο μῆνας ἂν ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύῃ, θὰ ἐπρότιμα πάλιν τὴν *Θεσσαλίαν*, ἀδιὰ νὰ ὠφελῇ τὸ «Ἔθνος», καθὰ ἠφελῶς μᾶς ἔλεγεν. Τὰ «Βιβλία τῶν Παρατηρήσεων» τῆς Θεσσαλίας εἶναι κατὰμυστα λυρικῶν εὐχαριστήσεων διαφορῶν γλωσσῶν καὶ ἐθνικοτήτων. Ἀρμένιοι, Τούρκοι, Ἕλληες, Ἰταλοὶ, ὅλοι ἐπαναλαμβάνουν τὸ κλασικὸν ἐκεῖνο: «Καὶ ἐγὼ διακηρύσσω» κτλ. «*Anche io*» κτλ. Ἀφοῦ ἀνέγνωμεν καὶ ποίημα εὐχαριστήριον ἐνὸς Καπλανίδου εἰς μέτρον: Ἀπὸ ῥυπαρῶν χειλέων, ἀπὸ ἀκαθάρτου γλώσσης. Φανταζόμεθα τί θὰ γίνῃ ὁ πυρὴν αὐτὸς ὅταν ἡ μικροσκοπικὴ ἑταιρία *Γιαλούση καὶ Σας* ἀναπτυχθῇ εἰς μεγάλην Πανελλήνιον ἀτμοπλοικὴν ἑταιρίαν, ἣτις ἔξακολουθεῖ ὁλονὲν γεννωμένη, ἀφοῦ εἶναι τόσο μεγάλη.